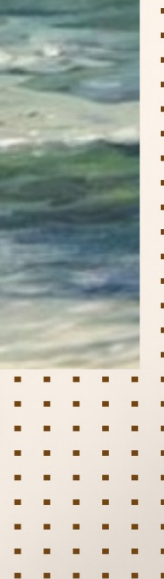

EVANGHELIA după Marcu

Ghid de Studiu – 2022
Biserica "Sfânta Treime" București

EVANGHELIA DUPĂ MARCU: fii un creștin practic!

Ghid de studiu biblic: MARCU

Biserica Baptistă Sfânta Treime București

**Octavian Baban
Liviu Căprar
Eduard Ologeanu**

Capitolele 6-11

13 octombrie, Marcu 6, *Slujește împreună cu Isus (6.41-42)*

Acest capitol continuă seria relatărilor despre puterea și autoritatea Domnului Isus. Întorcându-se cu ucenicii în Nazaret, Domnul este întâmpinat cu necredință din partea locuitorilor, fiind împiedicat să facă minuni sau lucrări divine deosebite. Cei din Nazaret ridicau tot felul de întrebări cu privire la Domnul Isus, dar nu din dorința de a-L cunoaște mai mult, ci din dorința de a găsi un motiv pentru a-L respinge. Chiar și Isus se mira de necredința lor. Locuitorii din Nazaret erau un exemplu clar a orbirii Israelului, iar refuzul lor de a crede în Isus a fost un indiciu cu privire la ce vor întâmpina și ucenicii în misiunea ce urma să le fie încredințată. Din acest moment, scopul lucrării Domnului Isus se îndreaptă înspre a-și pregăti ucenicii pentru propria lor misiune, folosind exemplul Său personal. În fața opoziției, Domnul Isus le-a dezvăluit ucenicilor atât prin vorbe cât și prin fapte cine este El cu adevărat.

LUCRAREA LUI ISUS ÎN GALILEEA ȘI ÎN AFARA EI

Cu acest capitol începe o altă secțiune majoră a Evangheliei după Marcu, care se încheie cu mărturisirea lui Petru că Isus este *Hristosul* sau Mesia (8:27-30). Evenimentele se petrec în Galileea și în împrejurimile ei. Marcu nu menționează al doilea tur făcut de Domnul Isus în ținutul Galileei, ci introduce acest al treilea tur prin afirmația-rezumat „Isus străbătea satele de primprejur și învăța pe norod” (6:6), pregătind astfel scena pentru misiunea celor doisprezece.

Misiunea celor 12 ucenici (6:6-29)

Relatarea misiunii celor doisprezece ucenici este întreruptă de descrierea morții neașteptate a lui Ioan Botezătorul, prin execuție, din cauza persecuției și imoralității de la curtea lui Irod (6:14-29). Marcu nu inserează aici întâmplător această secvență de text: ucenicii urmau să fie trimiși doi câte doi pentru a vesti mesajul pocăinței, un mesaj ce aparținea lui Ioan Botezătorul. Cu toate că Ioan a ajuns să fie omorât, mesajul lui nu a putut fi redus la tăcere. De asemenea, istorisirea cu privire la Ioan Botezătorul este o paranteză ce ar putea lămuri convingerea pe care Irod o avea cu privire la Isus, ca fiind Ioan înviat din morți

(6:14,16). Asemenea lui Irod, și alții din acea vreme văzând lucrările pline de putere ale Domnului Isus, aveau păreri asemănătoare, considerând că Isus ar fi Ilie sau vreunul dintre proroci care înviase din morți (6:15).

Trimiterea celor 12 ucenici viza îndeplinirea unei însărcinări speciale. Ei au primit instrucțiuni clare și au fost înzestrați cu putere pentru a propovădui mesajul despre Împărăția lui Dumnezeu și despre pocăință, urmând ca mai apoi aceștia să se întoarcă cu un raport al lucrării lor (6:30). Ucenicii au fost trimiși doi câte doi, o practică comună în acele zile, din motive practice și legale. Lucrând în echipă, se puteau susține unul pe altul și erau astfel doi martori de încredere în prezentarea mesajului încredințat lor. Natura misiunii implica deplasarea lor cu ușurință, ceea ce însemna să ia cu ei doar strictul necesar și să depindă de Dumnezeu cu privire la hrană și adăpost. În plus, ucenicii trebuiau să se aștepte și la respingere, după cum și Isus fusese „disprețuit în patria Lui” (6:1-6), iar execuția lui Ioan Botezătorul urma să prefigureze respingerea, suferințele și moartea Domnului Isus.

Prima înmulțire a pâinilor (6:30-44)

După întoarcerea apostolilor din misiune, în cadrul unei întâlniri speciale cu Domnul Isus, aceștia au împărtășit ceea ce făcuseră și învățaseră pe oameni. Isus i-a chemat într-un loc retras pentru a se odihni. Intenția Domnului era cât se poate de normală și necesară. Slujirea lor fusese o lucrare solicitantă, așa că Domnul le oferea acum un răspuns binemeritat la nevoia lor. Odihna astfel planificată a fost întreruptă de mulțimile ce veniseră după ucenici, ca rezultat al misiunii lor. Acestea au anticipat locul înspre care se îndreptau ucenicii împreună cu Domnul Isus și au alergat ajungând înaintea lor în ținutul Betsaidei, dincolo de Iordan, pe țărmul nord-estic al Mării Galileei (Luca 9:10).

La vederea mulțimilor, Domnul Isus a identificat mai întâi nevoia lor spirituală, învățându-i multe lucruri cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. Descoperim aici inima de Păstor a Domnului Isus, plină de compasiune pentru poporul dezorientat, reprezentând națiunea Israel, ce arăta „ca niște oi care n-au păstor” (6:34). Cum poporul era flămând după învățăturile și minunile Lui, au stat până spre sfârșitul zilei să-L asculte. Domnul Isus era pregătit să le răspundă și

nevoii lor de hrană fizică, oferindu-le totodată o lecție importantă și ucenicilor Lui. Pe neașteptate, Isus le cere ucenicilor să rezolve această criză. Aceștia nu aveau nicio soluție. Potrivit aprecierii lor, pentru a hrăni mulțimea adunată, ar fi avut nevoie de 200 de lei (dinari), ceea ce echivala cu salariul unui muncitor pentru aproximativ opt luni, sumă ce trecea cu mult peste posibilitățile ucenicilor. Cu toate că văzuseră destule minuni și Domnul era prezent lângă ei, ucenicii L-au scos pe Fiul lui Dumnezeu din această ecuație. În acest moment, Domnul intervine insistând ca ucenicii să afle câte pâini se puteau găsi în corabie și prin mulțime, apoi i-a chemat să slujească împreună cu El, pentru a-i pregăti pe cei prezenți în vederea minunii ce urma să o facă. În dependență totală de Tatăl, Domnul folosește puținele resurse de pâine și pește primite de la ucenici, înmulțindu-le și distribuindu-le tot prin intermediul ucenicilor tuturor celor din mulțime. Resursele de hrană au fost astfel miraculoase și abundente, fiind săturați cinci mii de bărbați, pe lângă femeile și copiii veniți cu ei, și strângându-se în plus douăsprezece coșuri cu fărâmituri. Acest miracol al înmulțirii pâinilor este singurul miracol prezent în toate cele patru evanghelii.

Întâmpinarea ucenicilor pe mare și alte vindecări la Ghenezaret (6:45-56)

Trimiterea ucenicilor de partea cealaltă a Mării Galileei înspre Betsaida a fost o altă încercare de a-i aduce pe ucenici singuri la o parte, pentru a continua misiunea de a le face cunoscut cine este El. Sesizând potențialul pericol venit din partea noroadelor de a-L face Rege, Domnul Isus a rămas să elibereze mulțimile entuziasmate, apoi s-a retras singur pentru a se ruga, în timp ce ucenicii făceau eforturi serioase să ajungă la destinație datorită vântului care le era împotriva. Foarte devreme înspre dimineață, Domnul, vede de pe țârm strădaniile ucenicilor de a vâsli și se îndreaptă înspre ei, umblând pe suprafața agitată a mării. Fără a-L recunoaște și văzându-L că se apropie de ei, ucenicii s-au înspăimântat. Domnul a liniștit frica lor, prezentându-Se cu numele „Eu sunt”. Urcarea Lui cu ei în corabie a avut ca efect potolirea vântului. Ucenicii au rămas din nou uimiți în fața acestei noi revelații a puterii și prezenței lui Isus. Marcu este singurul care menționează faptul că ucenicii nu au înțeles scopul și semnificația minunii înmulțirii pâinilor ca un semn al adevăratei Lui identități, datorită incapacității lor de percepție

spirituală. Chiar și un ucenic al Domnului Isus poate aluneca în împietrire, dacă refuză să răspundă prin credință la evidențele clare ale intervenției lui Dumnezeu în viața lui.

Expunerea sumară a vindecărilor făcute de Domnul Isus în ținutul Ghenezaretului marchează un punct culminant al lucrării Sale în Galileea, înainte de plecarea Lui în regiunea Tirului și Sidonului, pe coasta Mării Mediterane. Acestea confirmă și mai mult identitatea Sa, precum și manifestarea extraordinară a puterii Lui ca răspuns la credință. Ținutul Ghenezaretului în care toți câți s-au apropiat de Domnul au fost vindecați (6:56), apare ca un contrast al cetății Nazaret în care Isus nu a putut face nicio minune din pricina necredinței locuitorilor de acolo (6:5).

APLICAȚII:

De ce este important și potrivit ca în lucrarea de misiune să acționăm în echipă?

.....
.....
.....

După întoarcerea ucenicilor din misiune, Domnul este plin de sensibilitate cu privire la nevoia lor de odihnă, oferindu-le un răgaz de timp pentru a se reface. Cum ai descoperit în viața personală că Domnului îi pasă de munca și odihna ta?

.....
.....
.....

Ce putem învăța de la Domnul Isus legat de întreruperea neprogramată din partea mulțimilor? Cum putem sluji cu aceeași inimă pe cei aflați în nevoi?

.....
.....

.....
În ce împrejurare din viața ta ai făcut abstracție de prezența și puterea Domnului, fiind concentrat doar asupra resurselor limitate de care dispui? Cum pot fi folosite de Domnul resursele pe care le ai?

.....
.....
.....
Poți identifica ultima ocazie în care ai văzut intervenția lui Dumnezeu în viața ta, ca răspuns al credinței? Dar o împrejurare în care ai răspuns prin necredință? Mulțumește-I pentru harul credinței!

.....
.....
.....

20 octombrie, Marcu 7, Ascultarea de Domnul și tradițiile (7.9-11)

În acest capitol, ajungem la confruntarea legalismului religios al fariseilor și cărturarilor din vremea Domnului Isus, fiind un pasaj de legătură și o avanpremieră a lucrării Domnului printre neamuri (neevrei). Prin așezarea în același context a fariseilor și a femeii Siro-feniciene, care a manifestat o credință autentică, este evident faptul că ceea ce ne apropie și ne face acceptabili înaintea lui Dumnezeu este credința care conduce la ascultare de Cuvântul Lui și nu supunerea fățarnică față de anumite reguli și datini omenești. Din capitolul anterior am înțeles că Domnul Isus se aștepta ca ucenicii să vadă și să împlinească nevoile altora, nu prin abilitățile lor, ci prin puterea Domnului de a purta de grijă. Domnul i-a invitat pe ucenici să I se alăture Lui în slujirea mulțimilor și în misiunea Împărăției lui Dumnezeu, ca unii care au fost martori ai puterii și minunilor săvârșite de El. Ucenicii sunt din nou în atenția Domnului, dar și în atenția liderilor religioși ai vremii.

RELIGIA EXTERIOARĂ ȘI RELIGIA INTERIOARĂ

Domnul Isus este vizitat de un grup de lideri religioși format din farisei și cărturari, pentru a observa dacă ucenicii respectă sau nu datina bătrânilor. Spălarea mâinilor era cerută de Dumnezeu preoților, înainte de a consuma lucrurile sfinte, dar „datina bătrânilor” a extins acest ritual în perioada rabinică, prin Talmud (tradițiile orale ale evreilor), pentru întregul popor. Faptul că ucenicii nu au respectat acest ritual (7:1-13) și nu s-au spălat pe mâini conform obiceiului, a stârnit o controversă aprinsă despre curățire și puritate (7:14-23). „Spălarea mâinilor” la care făceau referire fariseii, nu avea de-a face strict cu igiena fizică, ci cu puritatea spirituală. Marcu explică destinatarilor săi romani faptul că este vorba de spălări rituale evreiești speciale, sau datini așezate de oameni, precum: spălarea mâinilor, a paharelor, a ulcioarelor, sau altele de felul acesta (7:8). Fiind vorba de lideri religioși, Domnul Isus folosește citate din Isaia și Exod, numindu-i ipocriți și unii care au desființat Legea în favoarea datinii lor. Folosindu-se de ritualul curățirii, Domnul Isus le clarifică noroadelor care-L ascultau raportul dintre religia exterioară și religia interioară. Accentul în această secțiune este pus pe ce anume îl întinează pe om și pe ce anume îl face acceptabil

Înainte de Dumnezeu: ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu este adevăratul criteriu pentru puritate și nu supunerea evlavioasă față de niște reguli sau ritualuri omenești. Fariseii și cărturarii erau obsedați de reguli exterioare, crezând în mod fals că pot să mențină puritatea interioară. Isus nu le răspunde întrebărilor fariseilor, dar clarifică ucenicilor un principiu: ceea ce întinează cu adevărat pe om nu este ceea ce *intră* în el, ci ceea ce *iese* din inima omului (7:20-23). O persoană nu este adusă într-o stare de necurăție morală prin ceea ce mănâncă, chiar dacă nu a respectat un ritual specific de curățire al mâinilor. Cineva spunea: „Mâncarea sfârșește în stomac, în timp ce păcatul începe în inimă!” Pasajul subliniază în primul rând o problemă a „inimii”: și curăția, și necurăția pornesc din inimă, din interior (7:21,23), nu din exterior (7:15,18). Atât tradiția fariseică, cât și Isus erau preocupați de sfințenie înaintea lui Dumnezeu, doar că soluțiile sau căile oferite erau diferite: fariseii impuneau respectarea datinilor omenești, în timp ce Isus pretindea respectarea poruncilor dumnezeiești. În înțelegerea lui Isus, puritatea morală are de-a face cu ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Lista lucrurilor rele enumerate de Domnul Isus (7:21-22) își au sursa în inima omului, de aceea, această inimă trebuia curățită prin ascultarea de Cuvânt.

Textul de față ridică și problema legalismului, respectiv supunerea față de reguli omenești în detrimentul poruncilor divine. El poate reprezenta o capcană destul de periculoasă și astăzi. Atunci când părerile noastre personale față de anumite aspecte ale vieții pe care Cuvântul lui Dumnezeu nu le reglementează clar, le impunem altora ca bază de acceptare înaintea lui Dumnezeu, alunecăm în legalism. De aceea, o măsură preventivă pentru sănătatea spirituală este să ne verificăm și gradul nostru de legalism în a-i judeca pe alții nu în funcție de Cuvântul lui Dumnezeu, ci în funcție de propriile noastre standarde religioase.

O vindecare într-un ținut al neevreilor: fiica unei femei Siro-feniciene (7:24-30)

Restul capitolului scoate în evidență faptul că nici chiar ucenicii nu au înțeles pe deplin principiul exprimat de Domnul Isus în v. 17-18, și anume, importanța inimii în raport cu orice alt factor de influență exterior. Domnul Isus pleacă într-un ținut din afara spațiului evreiesc, se întâlnește cu o femeie păgână care avea o

fiică stăpânită de un duh necurat. Nimic din factorii exteriori nu o califica să se apropie de Dumnezeu. Așa cum am văzut deja, standardele de puritate morală ale Domnului Isus erau cu totul diferite decât cele ale fariseilor, care ar fi exclus-o din start. El a adus o religie a Cuvântului, a inimii și a onestității.

Vindecarea fiicei femeii Siro-feniciene (7:25-30) este primul dintre cele trei evenimente relatate de Marcu din timpul călătoriilor Domnului Isus în afara granițelor Galileei. Ea reprezintă o continuare a învățăturilor din versetele anterioare și un preludiu potrivit pentru proclamarea evangheliei în contextul neamurilor. Acest răspuns al Domnului Isus la nevoia femeii, reprezintă pentru noi un exemplu de renunțare la preconcepții sau tabuuri așa-zis creștine, pentru a ne putea duce la îndeplinire misiunea de răspândire a Evangheliei la orice făptură. Spre deosebire de ucenici, care încă nu înțeleseseră minunea înmulțirii pâinilor, abilitatea acestei femeii de a folosi motivul „fărămiturilor” în favoarea ei, o califică înaintea celor ce se considerau a fi copiii sau ucenicii Domnului. Ea nu pretinde ce este „al copiilor”, ci se mulțumește cu „fărămiturile” care rămân în urma belșugului care îi îndestulează pe copii. Răspunsul femeii, care demonstrează o credință exprimată cât se poate de natural, îl uimește atât de mult pe Domnul Isus, așa încât El îi onorează credința! Fariseii au desființat Cuvântul, în timp ce femeia aceasta a rostit cuvântul credinței, urmat de ascultarea de Domnul. Ceea ce o recomanda pe această femeie nu era ceva din exterior, ci inima ei, care dovedea ascultare și credință.

O minune-lecție pentru ucenici: vindecarea unui surdomut (7:31-37)

Această minune este un miracol al percepției, relatată doar de Marcu, prefigurând deschiderea „urechilor” ucenicilor. Pasajul accentuează ideea că ucenicii îl urmau pe Isus fără să înțeleagă cine este El de fapt (Marcu 8:17-21). În vindecarea acestui om, Domnul Isus a folosit limbajul semnelor și câteva gesturi simbolice adaptate unui surdomut, pentru a-l ajuta să-și exercite credința. Porunca „Efata”, rostită de Domnul în limba aramaică, are sensul de „a se deschide complet”, fapt ce s-a petrecut întocmai: „îndată, i s-au deschis urechile, i s-a delegat limba și a vorbit foarte deslușit” (7:35). De o astfel de „vindecare” aveau nevoie și ucenicii, care „aveau urechi și nu auzeau...” (8:18), dar „surzenia” lor era tratabilă.

APLICAȚII:

Explică în cuvintele tale la ce se referă cinstirea lui Dumnezeu cu buzele și cinstirea din inimă (7:6). Dă exemple de situații în care și noi putem cădea în capcana declarațiilor fără ca inima noastră să-L cinstească pe Domnul cum se cuvine.

.....
.....
.....

Ce datini și obiceiuri ai sesizat în Biserica noastră? Cum crezi că au apărut și cum pot fi ele armonizate cu Scriptura?

.....
.....
.....

Ce atitudini legaliste descoperi în viața ta? Ți se întâmplă să etichetezi pe ceilalți în funcție de ritualurile și formele religioase pe care le îmbrățișează, sau în funcție de standardele religioase pe care le ai și tu?

.....
.....
.....

Față de ce fel de oameni ai prejudecăți? Cum ne învață Iacov 2:1-9 să reacționăm? Ce învățăm din atitudinea și răspunsul femeii Siro-feniciene?

.....
.....
.....

27 octombrie, Marcu 8, Mărturisește-L pe Hristos (8.35-36)

Evenimentele descrise în prima parte a acestui capitol (8:1-30) sunt comparabile cu cele prezentate în capitolele 6:32-7:37. Cu toate că Domnul Isus repetă anumite evenimente, miracole și învățături în cadrul unui al doilea ciclu narativ (8:1-26), ucenicii progresau încet în „a auzi și a vedea” cine este de fapt Învățătorul lor (8:18). În acest capitol, este relatată a doua înmulțire a pâinilor urmată de vindecarea progresivă a unui orb din Betsaida. Prin aceste minuni, Isus își reafirmă puterea de a purta de grijă nevoilor umane, iar ucenicii, ca martori ai lucrării Sale, ar fi trebuit să dovedească o înțelegere cât se poate de clară asupra persoanei și misiunii Sale. Minunea vindecării orbului din Betsaida încheie prima parte a evangheliei, accentuând ideea că ucenicii îl urmau pe Domnul fără să înțeleagă cu adevărat cine era El (8:17-21). Odată cu declarația lui Petru și vestirea morții Domnului Isus în Ierusalim (8.27-38), intrăm în cea de-a doua parte a evangheliei. În contextul evenimentelor descrise, ucenicii sunt conduși înspre vindecarea de „surzirea și orbirea” lor spirituală.

CINE ESTE ISUS?

În finalul acestei prime părți a evangheliei, discernământul ucenicilor cu privire la identitatea Domnului Isus este esențial. Reacția lor este o dovadă clară a neînțelegerii cu privire la lucrarea și cuvintele Sale. Nu era o problemă de nepricepere cu mintea, ci o împietrire a inimii lor (Marcu 6:52). Așteptarea Domnului Isus de la ei era o trăire autentică prin credință, care se baza pe o cunoaștere și înțelegere clară a cine este El. De aceea, Domnul continuă să-i învețe și să-i mustre, creând momente care să-i ajute în a vedea deslușit că El este Hristos-Mesia și a recunoaște dumnezeirea Sa. Aveau nevoie de lumină pentru ochii lor spirituali.

A doua înmulțire a pâinilor (8:1-21)

Această minune conține atât asemănări, cât și deosebiri semnificative față de prima minune a înmulțirii pâinilor, fiind relatată doar de evangheliștii Matei și Marcu. Această a doua înmulțire a pâinilor are loc într-un ținut al neamurilor, după două vindecări ale neevreilor, evidențiind puterea lui Isus de a împlini

nevoile tuturor, chiar și pe cele ale neamurilor păgâne. De data aceasta, Domnul Isus ia inițiativa de a hrăni mulțimea care renunțase la mâncarea fizică pentru a se hrăni cu cuvintele Sale. Întrebarea ucenicilor demonstrează încă odată cât de încet înțelegeau semnificația prezenței lui Isus cu ei într-o nouă criză. Nu învățaseră nimic din experiența anterioară: Cel care hrănise cinci mii, nu putea acum să hrănească patru mii? În acest context, fariseii se apropie să ceară un semn de la Isus (8:10-12), dar Domnul refuză să le răspundă, pentru că nu le-ar fi folosit la nimic, din moment ce nu aveau credință și nu au înțeles cine este El cu adevărat. Ucenicii au avut parte de multe semne și se aflau în aceeași stare de orbire și neștiință. În acel moment, ucenicii nu erau mai buni decât fariseii. În timp ce se aflau în barcă pentru a trece de partea cealaltă, Domnul îi avertizează cu privire la „aluatul fariseilor”, vorbind în sens metaforic despre fățărnicia și necredința lor. Ucenicii își dovedesc din nou nepriceperea și necredința, interpretând spusele Domnului ca o muștrare că nu luaseră suficiente pâini în barcă. Drept urmare, se îngrijorează că nu aveau decât o pâine cu ei, care nu le-ar fi ajuns la toți. Răspunsul și nedumerirea ucenicilor (8:4), interpretarea greșită a cuvintelor lui Isus (8:16) și mai ales muștrarea Lui aspră adresată ucenicilor (8:17-18), arată cât de gravă era surzenia lor față de cuvintele Sale și orbirea lor față de minunile Sale, pe care le văzuseră cu ochii lor.

Această muștrare a Domnului pentru ucenici, urmată de minunea vindecării unui orb, încheie prima parte a evangheliei după Marcu (1:1-8:26), confirmând realitatea tristă în care se aflau ucenicii. Împietrirea inimii este o acuzație adusă fariseilor (3:5) și ucenicilor deopotrivă, după prima minune a înmulțirii pâinilor (6:52). Expresia „Tot nu înțelegeți?” (8:21) rezumă starea gravă în care se aflau ucenicii, care aveau nevoie de vindecare pentru surzirea și orbirea lor spirituală. Minunea care urmează, asemenea minunii vindecării omului surdomut (7:31-37), este o nouă minune-lecție pentru ei.

O altă minune-lecție pentru ucenici: vindecarea orbului din Betsaida (8:22-26)

Așezată imediat după muștrarea adresată ucenicilor cu privire la starea lor de orbire spirituală, această minune, atipică, unică și realizată intenționat de Domnul în două etape (relatăată doar de evanghelistul Marcu în acest context),

este o trimitere înspre nevoia reală a ucenicilor de o nouă atingere din partea Domnului, pentru a ajunge să vadă în mod deslușit și clar cine este Isus. Vederea era o metaforă folosită des cu sensul de înțelegere. Acest miracol arată înspre înțelegerea incompletă a ucenicilor. Atitudinea lor de până aici demonstra că ei erau departe de o înțelegere deplină asupra persoanei și misiunii Sale. Prima etapă pentru ei era să înțeleagă cine este El cu adevărat, iar mai apoi, vindecarea deplină însemna și acceptarea de către ucenici a misiunii Sale (moartea și învierea). Doar atunci ucenicii puteau să mărturisească despre Domnul, împlinind astfel mandatul încredințat lor.

Hristos, misiunea Sa și modelul uceniciei (8:27-38)

Vindecarea orbului din Betsaida face tranziția înspre a doua parte a evangheliei după Marcu (8:27-10:45), în care Isus vorbește pentru prima dată despre moartea și învierea Sa. Primul paragraf din această parte a capitolului (8:27-29) constituie și punctul culminant al evangheliei, și anume, declarația lui Petru cu privire la identitatea Domnului Isus: „Tu ești *Hristosul!*” (8:29). Aluzii cu privire la cine este Isus au mai fost înregistrate de Marcu (1:1, 24, 34; 4:41; 6:3), dar de data aceasta, Isus întreabă explicit cu privire la percepția celorlalți și mai apoi a ucenicilor despre cine este El, iar Petru răspunde cât se poate de exact. Chiar dacă răspunsul lui este corect în legătură cu identitatea Domnului Isus, nici Petru și nici ceilalți ucenici nu aveau o înțelegere deplină asupra misiunii pentru care El venise în lume. Reacția violentă a lui Petru în fața predicției făcute de Isus cu privire la moartea Sa, cât și răspunsul Domnului Isus pentru Petru, arată clar înțelegerea greșită pe care ucenicii o aveau cu privire la Mesia și la misiunea Lui. După ce Petru îl identifică pe Domnul cu Mesia, Isus își asumă un alt apelativ, numindu-Se ca „Fiul Omului”, venit să sufere (8:31), dar care va veni mai apoi în glorie, potrivit profeției făcute de Daniel (8:38). Imediat după prezentarea misiunii Sale, Domnul îi cheamă pe ucenici să Îl urmeze după același model. Chemarea Lui era o chemare la glorie, urmând aceeași cale a suferinței.

APLICAȚII:

Ți s-a întâmplat să înțelegi greșit mesajul Scripturii sau felul în care Dumnezeu lucrează în viața ta? Cum poți să fii sigur că ai înțeles corect mesajul Lui?

.....
.....
.....

Ce răspunsuri dau oamenii de azi la întrebarea „Cine este Isus?” Ce ai putea sau ce ar trebui să faci pentru a schimba percepția greșită a oamenilor despre persoana și lucrarea Domnului Isus?

.....
.....
.....

Care este chemarea pe care o face Isus ucenicilor? Ce legătură este între ucenicie, lepădare de sine și cruce?

.....
.....
.....

Care sunt lucrurile la care ții foarte mult și pot să-ți pună în pericol sufletul?

.....
.....
.....

Care este cel mai mare câștig al tău ca ucenic al lui Isus?

.....
.....

3 noiembrie, Marcu 9, Sarea vieții și perseverența uceniciei (9.50)

După dialogul Domnului Isus cu ucenicii Săi despre inevitabilitatea suferinței pe calea uceniciei, Marcu se concentrează pe un alt moment crucial din misiunea lui Isus cu scopul de a întări credința ucenicilor în divinitatea Lui. Acest moment are loc la o săptămână după declarația lui Petru cu privire la identitatea Domnului Isus, când, în prezența a trei dintre ucenici, inclusiv Petru, Isus se „schimbă la față” (9:2-13). Această transformare în plan vizibil, care prefigurează jertfa lui Isus și gloria învierii, este surprinzătoare pentru ucenici. În plan invizibil, Isus stă de vorbă cu Moise și Ilie, care Îl pregătesc pentru ceea ce va urma. O voce din cer confirmă din nou divinitatea lui Isus. Transfigurarea Domnului Isus este însoțită de elemente supranaturale, completând momentul de turnură din viața lui Isus și pregătirea ucenicilor pentru patimile, moartea și învierea Sa.

După această experiență a schimbării la față, Marcu arată că autoritatea și puterea dumnezeiască a Domnului Isus continuă să fie confirmată prin și mai multe vindecări și minuni. Ucenicii, cu toate dovezile primite, rămân destul de confuzi în înțelegerea lor. Frântura din slava viitoare de care Domnul le-a făcut parte pe muntele transfigurării, a avut ca scop încurajarea lor de a persevera pe drumul slujirii și de a-L urma pe Domnul lor pe drumul suferinței, rămânând smeriți și în dependență de El. Gloria este precedată de suferință! Competiția pentru întâietate, mândria și orice alte piedici trebuie date la o parte, iar adevăratul ucenic trebuie să-L urmeze pe Isus cu o atitudine de smerenie și ascultare.

LA GLORIE, PRIN ASCULTARE, SLUJIRE ȘI SUFERINȚĂ!

Vorbind cu ucenicii despre patimile Sale, Domnul Isus a căutat să-i pregătească pentru ceea ce urma. Pe noua cale a uceniciei, nu doar El, Învățătorul lor, ci și ucenicii Lui trebuie să fie pregătiți pentru orice sacrificiu, chiar și pentru moarte. Ei trebuiau să înțeleagă ce înseamnă să se lepede de ei înșiși, să-și ia crucea și să fie gata să-și piardă viața pentru Isus și pentru Evanghelie (8:34-35). Adevărul este că atât pentru ucenici, cât și pentru noi, lecția aceasta nu este deloc ușoară.

Transfigurarea lui Isus și confirmarea gloriei viitoare (9:1-13)

Schimbarea la față sau transfigurarea Domnului Isus se aseamănă într-o oarecare măsură cu experiența lui Moise pe muntele Sinai. Petru, Iacov și Ioan sunt martori la ceea ce se întâmplă. Strălucirea hainelor lui Isus și albul lor imaculat, sunt semne ale lumii angelice, în timp ce acoperirea norului este un simbol al prezenței gloriei divine. Cei trei ucenici văd întreaga scenă, îi văd pe Moise și Ilie care se alătură Domnului în această ipostază cerească și rămân înmărmuriți. Această slavă fulgerătoare de pe munte este ca o avanpremieră a gloriei viitoare, iar prezența lui Moise și Ilie întruchipează speranța ei. Așteptarea mesianică a profetului vestit de Moise, cât și prevestirea venirii lui Ilie la sfârșitul veacurilor se împlinesc pe muntele transfigurării. Experiența schimbării la față a Domnului Isus este o promisiune a slavei viitoare, dar și o prezicere a suferinței iminente. Și de această dată, reacția lui Petru prin propunerea de a rămâne pe munte, este o încercare de a experimenta slava, evitând suferința.

Declarația lui Petru din capitolul anterior (8:29) este completată de vocea Tatălui din nor cu privire la Isus (9:7): El este *Fiul lui Dumnezeu!* După această confirmare din partea Tatălui, Moise și Ilie dispar din scenă, ucenicii rămânând singuri cu Isus. Crediința ucenicilor trebuia să fie unidirecțională, ancorată doar în Învățătorul lor. Iar concluzia acestei teofanii este afirmată prin porunca lui Dumnezeu Tatăl: „De El să ascultați!” Coborând de pe munte, ucenicii ar fi trebuit să asculte această poruncă, acceptând misiunea Domnului Isus și însoțindu-L cu speranță către Ierusalim, pe drumul spre glorie prin suferință! Schimbarea la față le-a arătat și ucenicilor o fărâmə din slava lor viitoare.

Vindecarea unui demonizat și lecția dependenței de Domnul (9:14-29)

Pasajul care urmează schimbării la față înregistrează ultima exorcizare menționată de Marcu, și singura din această a doua parte a evangheliei. După coborârea Domnului Isus cu Petru, Iacov și Ioan de pe munte, aceștia sunt martori la eșecul celorlalți nouă ucenici rămași în vale, în încercarea lor de a vindeca un copil stăpânit de un duh mut. Răspunsul lui Isus, care se referă la dependența de Tatăl prin rugăciune, ne îndreptățește să credem că ucenicii au acționat bazându-se pe experiențele trecute, pe abilitățile și puterea lor proprie și nu cerând ajutorul Domnului prin rugăciune. Adevărata autoritate o are doar Isus. Puterea

trebuie căutată prin rugăciune și post, recunoscând astfel smerenia și dependența totală de El. În realizarea acestei vindecări, cel care se roagă cu smerenie și este ascultat, este tatăl copilului. Accentul în acest pasaj nu cade pe vindecarea demonizatului, ci pe nedumerirea ucenicilor în ce privește neputința lor. În confruntarea cu acest demon, ucenicii s-au dovedit insuficient de puternici (9:18). Exclamația lui Isus „O, neam necredincios!” (9:19) pare a se referi la ucenicii neputincioși din pricina lipsei lor de credință. Încrederea în sine, în cazul ucenicilor, este tot una cu necredința.

Esența măreției și rigorile vieții de ucenic (9:30-50)

Imediat după această întâmplare, Domnul Isus reiterează ucenicilor tema patimilor Sale. Moartea Lui care se apropia era o temă prezentă constant în învățătura Sa. Ca și de prima dată (8:31), ucenicii nu înțeleg și se tem să-L întrebe, în schimb, sunt dominați de mândrie, având cu totul alte preocupări. Lipsa de smerenie, egoismul și spiritul de competiție se văd atât de clar în comportamentul ucenicilor. Se ceartă între ei și se arată preocupați de cine să aibă întâietate după plecarea Învățătorului lor. Probabil că privilegiile de care se bucuraseră Petru, Iacov și Ioan pe muntele schimbării la față (9:2) au alimentat această dispută. Domnul Isus nu condamnă dorința omenească de îmbunătățire a statutului sau poziției în această viață, dar corectează modul greșit al ucenicilor de a gândi, învățându-i o lecție foarte importantă a uceniciei: slujirea celorlalți în smerenie. Măreția în Împărăția lui Dumnezeu nu este determinată de statut, ci de slujire. Pentru a ilustra slujirea, Domnul Isus folosește un copilaș, pe care îl așază în mijlocul lor. A fi „slujitorul tuturor”, înseamnă a fi sensibil la nevoile celor mai neînsemnați, a-i accepta și a-i sluji în numele Lui.

Când vorbim de ucenicie, nu este vorba de numele sau renumele nostru, ci de Numele lui Isus. În contextul slujirii celor în nevoie, ucenicii îl opresc pe un altul care scosese un demon în Numele lui Isus, pentru că „nu venea după ei”. Intervenția lui Ioan dovedește egoismul și mândria ucenicilor: ei n-au putut să scoată demonul din copil, dar îl opresc pe cel care avea această putere. Ucenicia înseamnă a-L urma pe Isus, nu ca oamenii să ne urmeze pe noi. Expresia „în Numele Meu” repetată de patru ori în versetele 37-41 confirmă faptul că o astfel

de slujire pentru Domnul, fie că este un pahar cu apă dat cuiva sau o exorcizare, sunt la fel de valoroase și nu-și vor pierde răsplata, dacă sunt făcute în Numele Lui și în smerenie. Tonul radical și avertismentele Domnului Isus din versetele 42-50 scot în evidență consecințele grave ale unei slujiri neglijente față de cei mai slabi și vulnerabili. Mâna, piciorul și ochiul sunt mădularele prin care putem păcătui sau îi putem determina pe alții să păcătuiască. Un ucenic trebuie să fie prompt și să acționeze decisiv împotriva a orice poate să-l îndepărteze de supunerea față de Domnul.

Ambițiile egoiste și atitudinea arogantă a unui ucenic în relația cu semenii pot să-i afecteze mărturia (puterea de „a săra” sau de a da gust vieții). Sarea evocată de Domnul Isus în versetele 49-50, este o trimitere ce amintea de jertfele de la Templu (Levitic 2:13). Ea făcea ca jertfele să fie acceptate, primite de Dumnezeu. În același fel, ucenicii trebuie să fie asemenea unei „jertfe sărate cu sare”, supuși lui Isus indiferent de preț, o jertfă vie pe altarul divin (Romani 12:1).

APLICAȚII:

Cât de serios am luat în calcul faptul că urmarea Domnului Isus sau prețul uceniciei, poate conduce și în cazul nostru chiar la sacrificiul suprem sau la moarte?

.....

.....

.....

La ce obiceiuri din trecut ar trebui să renunți, sau ce anume ar trebui să schimbi în viața ta, pentru a te numi cu adevărat ucenicul lui Isus?

.....

.....

.....

Ce legătură consideri că există între rugăciune, post și puterea spirituală?

.....
.....
.....

Ce crezi despre dorința după înțâietate sau conducere, despre dorința de a ajunge lider? Este aceasta greșită sau condamabilă?

.....
.....
.....

Ce legătură există între smerenie și slujire? Cum se relaționează reciproc încrederea în sine și rugăciunea?

.....
.....
.....

Cum pot ambițiile personale, egoismul sau mândria să ne distrugă puterea de a „săra”, sau de a da gust vieții?

.....
.....
.....

10 noiembrie, Marcu 10, Mântuirea și răsplătirile evangheliei (10.29-30)

Capitolul acesta continuă ideea dependenței unui ucenic de Învățătorul lui. Sunt înregistrate aici ultimele etape ale lucrării Domnului Isus în drumul spre cruce, înainte de intrarea Lui triumfală în cetatea Ierusalimului. Isus pleacă din Galileea în ținutul din Iudeea, care se afla la est de Iordan, regiune cunoscută sub numele de Perea. Deși această lucrare târzie a acoperit un timp de aproximativ șase luni, Marcu redă numai câteva din evenimentele finale ale acestei perioade. Fariseii sperau să poată discredita public lucrarea lui Isus. Domnul Isus beneficia de o mare popularitate în aceste ținuturi, iar pierderea acestei popularități ar fi fost în avantajul fariseilor. Cum Perea era sub jurisdicția lui Irod Antipa, unul dintre fiii lui Irod cel Mare și cel care îl închisese pe Ioan Botezătorul, fariseii au încercat prin întrebările lor să-L facă pe Isus vulnerabil în fața lui Irod și astfel să scape de El. În ciuda încercărilor repetate de a-L prinde pe Isus în capcana lor, Domnul își dovedește din nou înțelepciunea divină, dând pe față interpretarea eronată a Scripturilor din partea fariseilor și continuând să învețe despre primirea Împărăției lui Dumnezeu și moștenirea vieții veșnice. Urmarea lui Isus presupune adoptarea valorilor Sale divine și asumarea unor decizii radicale. În schimb, răsplata celor ce îl urmează pe Isus acceptând misiunea Lui, este pe măsură.

ESENȚA UCENICIEI: RENUNȚARE, SLUJIRE ȘI RĂSPLĂTIRE

De-a lungul întregii Sale lucrări, Domnul Isus a continuat să le facă clar celor ce veneau după El ce înseamnă a fi un ucenic adevărat: lepădarea de sine, luarea crucii și urmarea necondiționată, în dependență totală de El, chiar cu riscul pierderii vieții din cauza Lui și a Evangheliei (Marcu 8:34-35). De această dată, Isus le amintește ucenicilor pentru a treia oară de suferințele și patimile Sale, repetându-le că adevărata măreție în Împărăția Lui este să slujești, nu să fii slujit. Cu acest capitol se încheie a doua parte a Evangheliei lui Marcu (8:31-10:52), secțiune dedicată înțelegerii vieții de ucenic. Vindecarea orbului Bartimeu este semnificativă pentru această încheiere, accentuând încă odată faptul că ucenicii vor avea o înțelegere (vedere) clară, pe măsură ce Isus continuă să le deschidă ochii pentru a cunoaște implicațiile depline ale misiunii Lui mesianice.

Fariseii și înțelegerea Scripturilor: învățătura despre divorț (10:1-12)

Odată cu revenirea Domnului Isus în Iudeea, mulțimile s-au adunat iarăși să-I asculte învățăturile. Fariseii au profitat de această ocazie, încercând să-I întindă o capcană prin întrebarea cu privire la posibilitatea divorțului, un subiect neclar pentru iudaismul din primul secol. Se așteptau ca Domnul să le dea un răspuns incriminator care să stârnească opoziția ascultătorilor împotriva Lui. Existau două școli de gândire în acea vreme care împărtășeau păreri diferite cu privire la această problemă: una era școala rabinică a lui Shamaï care interzicea divorțul, cu excepția infidelității sau imoralității (adulterului), în timp ce școala rabinică a lui Hillel considera că separarea este posibilă pentru orice motiv. În situația în care Domnul Isus ar fi adoptat una dintre aceste poziții, ar fi pierdut susținerea celeilalte părți. Domnul Isus însă nu intră în jocul lor, ci stabilește principiile de bază corecte pentru discuție: răspunsul nu era interpretarea rabinilor, ci învățătura Scripturii. Legea mozaică nu stipula nicăieri divorțul, așa cum au fost nevoiți și fariseii să recunoască. Pasajul din Deuteronom 24:1-4 la care fac trimitere fariseii recunoștea realitatea divorțului, din pricina împietririi inimii soților și a refuzului de a accepta punctul de vedere al lui Dumnezeu cu privire la căsătorie. Moise a recunoscut existența divorțului, dar nu l-a instituit și nici autorizat. El a căutat doar să protejeze drepturile și reputația soției, reglementând de asemenea și recăsătorirea. Accentul Domnului Isus este pus pe împietrirea inimii acelor care considerau că divorțul era permis și pe interpretarea eronată a Scripturilor din partea fariseilor, transferând subiectul dincolo de subtilitățile rabinice, în sfera proiectului inițial al lui Dumnezeu referitor la căsătorie (Geneza 2:24).

Primirea Împărăției lui Dumnezeu asemenea unui copilaș (10:13-16)

Episodul care urmează, completează învățătura Domnului Isus despre căsătorie și compensează opoziția fariseilor. Este pentru a doua oară când Domnul Isus folosește copilașii drept exemplu. În capitolul 9:36-37, Isus le dă o lecție în ce privește slujirea, cerându-le ucenicilor să-i accepte și să-i slujească în numele Lui și pe cei mai neînsemnați, asemenea copilașilor. Se pare că nu au înțeles această lecție, din moment ce în această împrejurare ucenicii i-au oprit pe cei ce aduceau

copiii la Domnul, și El a fost nevoit să-i mustre. Cu această ocazie, Domnul stipulează faptul că Împărăția lui Dumnezeu trebuie primită ca pe un dar, fără prejudecăți, cu atitudinea încrezătoare a unui copil și în dependență totală de Domnul. Împărăția nu se câștigă prin merite sau reușite omenești, ci ea trebuie primită ca și un dar, prin încrederea simplă a celor care își recunosc incapacitatea de a o câștiga în orice alt mod.

Moștenirea vieții veșnice și răsplata uceniciei (10:17-31)

În timp ce Domnul se pregătea să plece la drum, El este oprit de un tânăr bogat care îl chestionează cu privire la ce anume i-ar garanta viața veșnică. Referințele lui Marcu la „viața veșnică” (10:17, 30), la „intrarea în Împărăția lui Dumnezeu” (10:23-25) precum și la „a fi mântuit” (10:26), toate se concentrează pe același obiectiv: obținerea sau moștenirea vieții veșnice. Modul de abordare al tânărului, atitudinea lui reverențioasă, sinceritatea adresării și profunzimea întrebării lui dovedeau seriozitate și respect față de „Bunul Învățător”. Domnul îl confruntă referitor la ascultarea și împlinirea poruncilor din partea a doua a Decalogului, care reglementau relațiile dintre oameni, acestea fiind mai ușor verificabile în comportamentul unei persoane. Răspunsul tânărului demonstrează convingerea lui fermă că toate aceste porunci le păzise într-un mod perfect. Isus a văzut dincolo de devotamentul lui religios cea mai adâncă nevoie a tânărului și „l-a iubit” (detaliu surprins doar de Marcu), adică a simțit o reală compasiune pentru ceea ce-i lipsea cu adevărat: supunerea și încrederea totală în Dumnezeu. El era mai degrabă devotat bogățiilor decât lui Dumnezeu, încălcând astfel prima și cea mai mare poruncă (Exod 20:3). Dumnezeu avea un rival în inima lui, pe care tânărul ar fi trebuit să-l înlăture cu ușurință. Nemulțumit de cerința Domnului ce însemna un prea mare sacrificiu pentru el, tânărul a decis să plece întristat de tot. Cu toate că Domnul cunoștea mai dinainte răspunsul acestui tânăr, totuși și-a făcut timp să-i acorde atenția și grija Sa plină de dragoste.

Tânărul bogat exemplifică în mod negativ perspectiva unui ucenic asupra bogățiilor sau posesiunilor. El se încredea în bogățiile sale, considerându-le un semn al binecuvântării divine, și ca urmare, un avantaj în obținerea mântuirii, sau o garanție a intrării în Împărăție. Domnul Isus reconfirmă faptul că este

imposibil pentru cineva să fie mântuit prin propriile sale eforturi, din moment ce mântuirea este exclusiv lucrarea plină de har a lui Dumnezeu (10:24-27).

Fiind martori ai dialogului Domnului Isus cu tânărul bogat, ucenicii se simt îndreptățiți să afirme că ei au împlinit cerințele impuse de Domnul acestui tânăr: „Iată, noi am lăsat totul, și Te-am urmat” (10:28). Drept răspuns, Domnul reafirmă veridicitatea răsplătirii pentru cei ce-L urmează, atât aici, acum, în prezent, cât și la venirea Împărăției Lui glorioase. Suferința și prigonirile sunt însă și ele parte a vieții de ucenic (10:30), așa cum s-au regăsit și în viața Domnului lor.

Acceptarea misiunii: gata de a sluji, nu de a fi slujit (10:32-52)

În contextul confirmării răsplătirilor pentru ucenici, Domnul Isus prevestește pentru a treia oară moartea și învierea Sa, menționând pentru prima dată destinația finală a călătoriei lor: Ierusalimul (10:32-33). Isus le descrie ucenicilor în detaliu suferințele la care va fi expus. Hotărârea Lui fermă în fața pericolului iminent i-a tulburat pe ucenicii care continuau să Îl urmeze îngroziți.

Cererea fiilor lui Zebedei de a li se asigura poziții de cinste în Împărăția mesianică pe care se așteptau ca Domnul să o instituie în mod public, precum și întregul dialog ce urmează, dovedește contrastul dintre misiunea lui Isus de a merge la Ierusalim „să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (10:45) și misiunea pe care ucenicii credeau că o are de îndeplinit „când va fi îmbrăcat în slava Sa” (10:37). Drumul spre slavă, prin suferință, rămânea un concept încă de neînțeles pentru ucenici. Imperativul Domnului „între voi să nu fie așa” (10:43) demonstrează faptul că Isus a venit să instaureze o nouă ordine socială bazată pe principiul „oricare va vrea să fie cel dintâi... să fie robul tuturor” (10:44). Așa cum le spusese deja, adevărata măreție constă în „a sluji, și nu în a fi slujit”, împlinind astfel misiunea Lui (10:45).

Aici se încheie și partea a doua a Evangheliei după Marcu, odată cu vindecarea orbului Bartimeu, ultima vindecare consemnată de Marcu. Această secțiune este încadrată de vindecările celor doi orbi, orbul din Betsaida și orbul din Ierihon, ilustrând orbirea spirituală a ucenicilor care mergeau pe drum după

Isus fără să înțeleagă cine este El cu adevărat și fără să accepte misiunea Lui. Dacă vindecarea orbului din Betsaida este făcută progresiv, vindecarea lui Bartimeu are la bază credința. Ucenicii primesc a doua șansă de a înțelege cine este El cu adevărat, dar ce le va vindeca complet inima de împietrire și orbire spirituală, va fi credința fermă în moartea și învierea Lui. Atunci, asemenea orbului Bartimeu, vor putea merge cu toată hotărârea după și pentru Isus! (10:52).

APLICAȚII:

Pe ce te mai bizui în viață, în afară de Dumnezeu? La ce ar trebui să renunți, pentru a experimenta dependența totală de Domnul?

.....
.....
.....

În ce fel diferă măreția în ochii lumii de măreția pe care o propune Isus?

.....
.....
.....

Ai avut vreodată gânduri de măreție sau dorințe de întâietate în familie, la serviciu sau în Biserică? Cum ai gestionat aceste gânduri?

.....
.....
.....

Cum poți cultiva atitudinea de slujire și smerenie?

.....
.....
.....

17 noiembrie, Marcu 11, Așteptarea Domnului și credința (11.22-26)

După vindecarea orbului din Ierihon, cu acest capitol intrăm în cea de-a treia parte a Evangheliei după Marcu. Această secțiune se concentrează pe evenimentele ultimei săptămâni din viața pământească a Domnului Isus, înregistrând lucrarea lui Isus în Ierusalim și în împrejurimile acestuia. El i-a denunțat pe liderii religioși evrei pentru că i-au respins pe mesagerii lui Dumnezeu, lansând în același timp și un avertisment cu privire la judecata lui Dumnezeu ce plana asupra Ierusalimului și a întregii națiuni. Secțiunea surprinde un rezumat selectiv al învățăturilor Domnului Isus pentru ucenici, înaintea morții și îngropării Sale. Învierea lui Isus va confirma pe deplin identitatea și misiunea Sa.

REGELE ISUS ÎN IERUSALIM

Ultima săptămână din viața Domnului Isus este petrecută în contextul cetății Ierusalim, cetatea de scaun a împăratului David și locul crucificării Sale. El s-a oprit pe versantul de răsărit al muntelui Măslinilor, în apropiere de Betfaghe și de Betania. Sosise vremea ca El să se înfățișeze înaintea poporului Său ca Mesia și Regele lor. La fel cum s-a întâmplat și la nașterea Lui, Ierusalimul nu-și primește Regele. Născut în Betleem, în vecinătatea Ierusalimului, Isus se va retrage în Betania, aproape de Ierusalim. Realitatea tristă era că Fiul lui David nu este recunoscut în cetatea lui David.

Intrarea Domnului Isus în Ierusalim (11:1-11)

Intrarea Domnului Isus în Ierusalim marchează ultima apariție publică majoră a lui Isus înainte de răstignirea Sa. Importanța acestui moment este indicată și de faptul că el reprezintă al doilea eveniment pe care-l includ toate cele patru evanghelii. Relatarea lui Marcu este oarecum reținută în privința proclamării lui Isus ca Mesia. Detaliile incluse de Marcu legate de logistica procesiunii, instrucțiunile Domnului Isus, precizia cu privire la găsirea și aducerea măgărușului, ne determină să credem că a existat un martor ocular; posibil ca Petru să fi fost unul din cei doi ucenici trimiși să facă acest serviciu.

Intrarea lui Isus în Ierusalim, precum și intrarea Lui în Templu, scot în evidență nerecunoașterea identității Domnului Isus de către liderii religioși ai vremii. El intră în Ierusalim ca Rege, dar nu pare a fi primit în mod oficial cu onoruri regale. El intră în Templu ca Mare Preot, dar nimeni nu-I acordă cinstea cuvenită. Doar mulțimile adunate erau entuziasmate și i-au oferit o întâmpinare asemenea unui rege. Expresia „Împărăția părintelui nostru David” (11:10) este consemnată numai de Marcu, fiind o recunoaștere a lui Isus ca Cel care va aduce Împărăția mesianică promisă fiului lui David. Mulțimea parafrazează exclamația din Psalmul 118:26, anticipând împlinirea profeției de către Isus prin aducerea Împărăției (11:9). După intrarea în Ierusalim, Isus s-a dus în Templu și a privit cu atenție „la toate lucrurile de jur împrejur” (11:11). Acesta este un alt detaliu menționat doar de Marcu, bazându-se probabil tot pe memoria de martor ocular al lui Petru și indicând înspre atitudinea Celui ce avea autoritatea să inspecteze starea în care se afla Templul. Apoi, Isus s-a retras împreună cu ucenicii Săi în Betania, un loc al siguranței și odihnei.

Autoritatea lui Isus și puterea credinței (11:12-33)

Starea Templului văzută de Domnul Isus în ziua precedentă explică atitudinea Sa din această a doua zi. Întâmplarea cu smochinul neroditor este o relatare sub forma unei narațiuni de tip „sandviș”, un stil folosit des de evanghelistul Marcu. Această relatare a judecății lui Dumnezeu împotriva smochinului găsit fără roadă este împărțită în două de relatarea curățirii Templului (11:15-19). Asemenea smochinului, Israelul înfrunzea, producând doar ritualuri religioase, dar fără „roadele” neprihănirii cerute de Dumnezeu. Blestemarea smochinului și uscarea lui semnifică judecata iminentă a lui Dumnezeu asupra Israelului, oferind o lecție divină practică despre ipocrizia religioasă și lipsa de roadă spirituală, în ciuda tuturor binecuvântărilor divine de care a avut parte și a aspectului exterior impresionant al religiei sale. Ea ilustrează severitatea pedepsei lui Dumnezeu pentru poporul Său care s-a abătut de la ceea ce ar fi trebuit să fie. Curățirea Templului explică întâmplarea cu uscarea smochinului. Isus a fost profund ofensat de desconsiderarea părții exterioare a Templului, care fusese rezervată în mod special pentru a fi folosită de neevrei. Doar evanghelistul Marcu extinde

scopul stabilit de Dumnezeu pentru Templu ca loc de închinare, incluzând „toate neamurile” (11:17). Prin acțiunea Domnului Isus de curățire a Templului care și-a pierdut menirea de „casă de rugăciune”, Isus și-a revendicat în calitate de Mesia o autoritate mai mare asupra Templului decât cea a Marelui Preot. Preoții cei mai de seamă și cărturarii erau pe punctul de a-L aresta imediat, dar popularitatea Lui înaintea întregului norod era pentru ei o serioasă piedică.

În contextul acestei întâmplări, Domnul Isus îi învață pe ucenici o lecție importantă despre puterea rugăciunii făcute cu credință și într-un duh iertător. Ei au auzit cuvintele lui Isus adresate smochinului (11:14) și au văzut efectul evident al acestor cuvinte rostite cu autoritatea Fiului lui Dumnezeu, și anume uscarea smochinului din rădăcini (11:20). Din răspunsul Domnului, înțelegem că Isus a vrut să le comunice ucenicilor faptul că rugăciunea plină de credință deschide calea pentru ca puterea lui Dumnezeu să îndeplinească lucruri imposibile (11:22-23). Obstacolele pot fi înlăturate prin credință. Promisiunea Domnului de a răspunde pornește de la premisa recunoscută că cererile sunt conforme cu voia lui Dumnezeu. Și atunci, credința își asumă cererea ca fiind deja împlinită, deși răspunsul nu este încă vizibil. Smochinul era uscat înainte ca ucenicii să-l fi văzut. Ceea ce așteaptă Domnul este ca între cerere și confirmarea răspunsului, să umblăm „prin credință” (11:24). Pe lângă credință, iertarea este de asemenea esențială pentru ca o rugăciune să fie ascultată: ea este prima dovadă a conformării față de voia lui Dumnezeu (11:25-26).

Capitolul se încheie cu chestionarea autorității lui Isus de către liderii religioși. Disputele Domnului Isus cu acești lideri religioși confirmă faptul că El are autoritatea „Fiului Preaiubit” în care Tatăl își găsește plăcerea și de care și ei ar trebui să asculte (Marcu 1:11). Cele două întrebări venite din partea acestor lideri vizau sursa autorității Lui. Drept răspuns, Domnul folosește o tehnică obișnuită în dezbaterile rabinilor: contra-întrebarea, așa încât răspunsul Lui să depindă de răspunsul lor. Întrebarea Domnului Isus despre botezul lui Ioan (11:30) a ridicat pentru liderii religioși o mare dilemă. Isus îi obliga astfel să-și declare oficial poziția lor față de lucrarea lui Ioan Botezătorul și față de lucrarea Sa. Nicio variantă de răspuns pe care puteau să o dea nu ar fi fost acceptabilă, așa că s-au eschivat, afirmându-și ignoranța: „Nu știm!” (11:33). Prin urmare, nici Domnul

Isus nu era obligat să răspundă provocării lor. Refuzând să răspundă întrebării lui Isus, conducătorii religioși au arătat că ei nu i-au recunoscut nici pe Ioan și nici pe Isus ca mesageri ai lui Dumnezeu.

APLICAȚII:

Prin ce atitudini și comportamente pot să le arăt celor din jur, vecinilor și colegilor mei, că Isus este Regele vieții mele?

.....
.....
.....

Ce crezi că ar da Isus afară din inima ta? Ce ar da Isus afară din Biserica noastră? Este Biserica noastră o „casă de rugăciune”? Argumentează!

.....
.....
.....

Ce legătură există între rugăciune, credință și iertare?

.....
.....
.....

Ai identificat rugăciuni la care Domnul nu ți-a răspuns? Poți recunoaște de ce?

.....
.....
.....